

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **H. B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 listopada 2023 r.,  
wniosku obrońcy skazanej w przedmiocie wstrzymania wykonania  
wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi  
z dnia 27 marca 2023 r., sygn. akt V Ka 1579/22,  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Skierniewicach  
z dnia 18 maja 2022 r., sygn. akt II K 337/20,

**p o s t a n o w i ł**  
**wniosku nie uwzględnić.**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Skierniewicach wyrokiem z dnia 18 maja 2022 r., w sprawie II K 337/20, skazał H. B. za: przestępstwo z art. 164 § 1 k.k. i art. 183 § 1 k.k. oraz art. 185 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art., 12 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonej.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 27 marca 2023 r., w sprawie V Ka 1579/22, po rozpoznaniu tej apelacji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu II instancji wniósł obrońca skazanej. Zaskarżył ten wyrok w całości i zarzucił mu rażące naruszenie przepisów prawa karnego procesowego i materialnego.

Obrońca wniósł równocześnie o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia wobec skazanej. Na stronach od 11 do 13 kasacji podniósł okoliczności,

które w jego ocenie wnioszek ten czynią zasadnym. Dotyczyły one tego, że: skazana cierpiała na schorzenia natury psychicznej i istnieje ryzyko ich nawrotu przy jej osadzeniu w zakładzie karnym, doświadcza obecnie ciężkiego epizodu depresji, możliwości zarażenia chorobami wirusowymi w zakładzie karnym, marginalnej roli skazanej w popełnieniu przypisanego jej czynu oraz tego, że obecnie należy ona do zakonu i czas poświęca modlitwie.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jej zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny

zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest aż tak wysokie, by stanowiło to wystarczającą samoistną podstawę do zastosowania przywołanej regulacji. Oczywiście jest, że podniesione w kasacji zarzuty wymagają starannego i rzetelnego rozważenia. Niemniej jednak, nie jawią się obecnie jako na tyle jednoznacznie trafne, by skutkować – tylko wobec ich brzmienia, bez rozważenia słuszności przywołanych w związku z nimi argumentów – uznaniem zasadności przedmiotowego wniosku. Również pozostałe okoliczności, przywołane przez skarżącego w związku z wnioskiem o „wstrzymanie wykonania wyroku” nie mają takiego charakteru, by tego rodzaju rozstrzygnięcie implikować. Zwłaszcza, gdy się będzie je oceniać przy równoczesnej świadomości tego, iż każda kara zawsze wiąże się z dolegliwościami dla osoby ją odbywającej, czy jej najbliższych, zwłaszcza jeśli nią jest kara pozbawienia wolności. Te przywołane przez skarżącego okoliczności z uwagi na ich charakter z pewnością nie są na tyle wyjątkowe, nadzwyczajne, by samoistnie przemawiać za zasadnością przedmiotowego wniosku. Tym bardziej (w zakresie w którym dotyczą stanu zdrowia skazanej), iż mogą stanowić podstawę do skorzystania przez nią z stosownych instytucji prawa karnego wykonawczego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[SOP]

[ms]